

Δ. Καλαντζής στην ThessNews: Η μοναξιά γίνεται πιο σκληρή με το σβήσιμο του ονείρου

www.thessnews.gr/article/74285/d-kalantzis-stin-thessnews-i-monaxia-ginetai-pio-skliri-me-to-sbisimo-tou-oneirou

Συνέντευξη στην ΖΩΗ ΤΑΣΚΑ || [\[email protected\]](#)

Ο ηθοποιός Δημήτρης Καλαντζής μιλάει στην ThessNews για τη συμμετοχή του στην παράσταση «Η Αυλή των θαυμάτων» ένα νεοελληνικό θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη που παίζεται στη Μονή Λαζαριστών από το ΚΘΒΕ.

Ο Δημήτρης Καλαντζής ενσαρκώνοντας έναν από τους πιο σύνθετους ρόλους του έργου αναφέρεται μεταξύ άλλων στις δυσκολίες της παράστασης ενώ αποκάλυψε και τα μελλοντικά του σχέδια.

Υπάρχουν ομοιότητες στην Αθήνα του 1957 με την Ελλάδα του σήμερα;

"Η «Αυλή των θαυμάτων» όταν γράφτηκε, ήταν το κύκνειο άσμα ενός κόσμου βαθιά δικού μας και βαθιά πικραμένου" αυτό είναι ένα απόσπασμα από το σημείωμα που έγραψε ο Ιάκωβος Καμπανέλλης για το ανέβασμα του έργου στο Θεσσαλικό Θέατρο το 1975... Πόσο πικραμένος είναι και ο δικός μας κόσμος σήμερα! Πόσο ανυπεράσπιστοι αισθανόμαστε όλοι μας. Και αδικημένοι, και μόνοι μας, και αυτή η μοναξιά γίνεται πιο σκληρή με το σβήσιμο του ονείρου. Μας κλέβουν τα όνειρά μας. Κλέβουν τα όνειρα από τα νέα παιδιά. Είναι τρομαχτικό. Άνθρωποι τρομαγμένοι από ανθρώπους και τότε και τώρα...

Τι είναι αυτό που ξεχωρίζετε στην παράσταση;

Στο θέατρο - και μάλιστα, στο ρεαλιστικό θέατρο - πρέπει να "είσαι" και όχι απλά να

περιγράφεις αυτό που οφείλεις να "είσαι". Είναι επισφαλής η ισορροπία. Τα κλισέ της υποκριτικής παραφυλάνε σε κάθε γωνιά, κάθε στιγμή, για να εισχωρήσουν στο παίξιμό σου και να σε οδηγήσουν στα όρια του γραφικού. Δουλέψαμε πολύ πάνω σ' αυτό με τον σκηνοθέτη μας Κώστα Τσιάνο, ο οποίος, με την εμπειρία του, μας στάθηκε πολύτιμος αρωγός στο να δικαιολογήσουμε την κάθε στιγμή της ύπαρξής μας πάνω στη σκηνή. Η σπουδαιότητα μιας κίνησης, μιας παύσης, μιας χειρονομίας, εξαρτάται από την προσωπική ερμηνεία. Και η προσωπική ερμηνεία έχει να κάνει με τη σύνθεση του ρόλου. Με τη δουλειά πάνω στις λεπτομέρειες που είναι χτισμένος ο χαρακτήρας. Οφείλεις να έχεις μία συνέχεια μέσα σου, καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης και αυτό απαιτεί υψηλά επίπεδα συγκέντρωσης και ετοιμότητας. Αυτό είναι που ξεχωρίζω και, κατά τη γνώμη μου, χαρακτηρίζει την παράσταση. Ο τεράστιος όγκος δουλειάς που κατατέθηκε πάνω στη σκηνή.

Πόσο δύσκολο ήταν να ενσαρκώσετε τον «Στέλιο», έναν από τους πιο σύνθετους ρόλους του έργου;

Ο «Στέλιος» είναι ο πιο σύνθετος ρόλος, όχι μόνο του συγκεκριμένου έργου, αλλά ολόκληρης της Νέας Ελληνικής Δραματουργίας. Ένας χαρακτήρας που την ίδια στιγμή που μοιάζει να είναι ένας από εμάς, "κοιτάζει" προς έναν κόσμο μακρινό, άπιαστο, ουτοπικό. Ο κόσμος του, είναι ο κόσμος της αέναης μοναξιάς. Το "ζωτικό ψεύδος", το ψέμμα δηλαδή που λέμε στον εαυτό μας για κρύψουμε την οδυνηρή αλήθεια της ζωής και να μπορέσουμε να συνεχίσουμε να ζούμε την κάθε μέρα μας, είναι τα θεμέλια πάνω στα οποία έχει χτιστεί ολόκληρη η ύπαρξή του. Και η κατάρρευση επέρχεται όταν δεν μπορεί να κρυφτεί πλέον, όχι από τους άλλους ανθρώπους αλλά από τον ίδιο του τον εαυτό... Ένα ταξίδι στο χάος της ψυχής μας είναι το ψάξιμο του κάθε ρόλου που καλούμαστε να ενσαρκώσουμε. Και ψάχνοντας τον «Στέλιο» μέσα μου, χάθηκα πολλές φορές στα αδιαπέραστα σκοτάδια του εσώτερου κόσμου μου, γιατί μιλάμε για έναν χαρακτήρα που είναι πολύ μακριά - ιδιοσυγκρασιακά - από μένα. Ένας χαρακτήρας εντελώς αντίθετος από αυτό που είσαι, σε

αναγκάζει να επισκεφτείς περιοχές - μέσα σου - πολύ σκοτεινές και ανεξιχνίαστες. Και πολλές φορές μπορεί να είναι και τρομακτικό αυτό που θ' ανακαλύψεις. Πρέπει να πιέζεις κάθε μέρα τον εαυτό σου, όλο και πιο πολύ, ν' αντιπαρέλθει τους αρχικούς φόβους. Αυτό θα σ' ελευθερώσει και θα σου δώσει τη δυνατότητα βρεις μέσα σου αντιδράσεις και συμπεριφορές που θα τις χρησιμοποιήσεις στη σύνθεση του ρόλου. Κύριό μου μέλημα, στο ψάξιμο αυτού του χαρακτήρα ήταν να μπορέσω να αντιληφθώ μία σωματική πραγματικότητα εντελώς διαφορετική από την δική μου. Και με "δίαυλο επικοινωνίας" αυτή την νέα σωματική συμπεριφορά να μπορέσει να μεταφερθεί το συναίσθημα, η ψυχική κατάσταση και διάθεση στον θεατή. Όλη αυτή η προσπάθεια, όχι απλώς με δυσκόλεψε... με κράτησε πολλές νύχτες ξάγρυπνο.

Έχετε ένα πλούσιο βιογραφικό στον χώρο της τέχνης. Πώς αισθανθήκατε όταν σας έγινε η πρόταση γι' αυτό το σπουδαίο έργο;

Είμαι επαγγελματίας ηθοποιός. Από αυτό βιοπορίζομαι. Όμως, η Υποκριτική, δεν είναι για μένα μονάχα ένα απλό επάγγελμα, που μου παρέχει τα οικονομικά εφόδια για να ζήσω. Δεν θα μπορούσε να είναι απλώς μία δουλειά, από τη στιγμή που ο κανόνας στο θέατρο δεν είναι μόνο η υποχρεωτική παρουσία σου στον τόπο εργασίας, αλλά μια οργανική ετοιμότητα να δημιουργείς. Και το να διευρύνεται κάθε φορά, όλο και πιο πολύ, το πεδίο της δημιουργικότητάς μου, θεωρώ ότι είναι ζωτικής σημασίας. Γιατί η δημιουργικότητα συνδέεται με την ανίχνευση του εσωτερικού χώρου της ψυχής και με την επικοινωνία με τους γύρω ανθρώπους. Αυτά είναι τα βασικά συστατικά που με χαρακτηρίζουν. Η Υποκριτική, λοιπόν, είναι συνδεδεμένη με τα κέντρα της ύπαρξής μου. Και είναι οι ρόλοι οι αφορμές για να επιβιβαστείς στο "όχημα" της υποκριτικής και να κάνεις το εσωτερικό σου "ταξίδι". Χαρά μεγάλη είναι για μένα η πρόταση για έναν τέτοιο ρόλο. Γιατί είναι μία διαδρομή που - αν την κάνεις με αφοσίωση και κοπιάσεις - θα σε οδηγήσει ακόμα πιο κοντά στην αλήθεια, στο κλειδί του έσχατου μυστικού. Το θέατρο είναι ένας δρόμος που οδηγεί στη ζωή.

Μετά την «Αυλή των θαυμάτων» ποια είναι τα σχέδια σας;

Τα σχέδια μου θα σχετίζονται πάντα με την επιθυμία μου να γίνομαι κάθε μέρα λίγο καλύτερος από ότι ήμουνα την προηγούμενη. Το μέσον είναι η Υποκριτική. Είναι μεγάλη αγωνία μου, πλέον, η αναμέτρηση με ρόλους που να μπορούν να προκαλέσουν συγκρούσεις μέσα μου και μετατοπίσεις που - κάθε φορά - θα με οδηγούν όλο και πιο κοντά στην αυτογνωσία. Με κείμενα στα οποία τα μεγάλα ζητήματα της ανθρώπινης ύπαρξης - η ζωή, ο θάνατος - γίνονται Τέχνη. Ο άξονας που διαπερνάει την ύπαρξή μου είναι πιο κοντά από ποτέ, πλέον, στα ερωτήματα για το τι είναι η Μοίρα και ποιά είναι η θέση του Ανθρώπου μέσα στο Σύμπαν, που είναι αντίστοιχα οι άξονες της Αρχαίας Ελληνικής Τραγωδίας. Βαθιά μου επιθυμία -πάντα - είναι να συνεχίζεται διαρκώς η ενασχόλησή μου με τα κείμενα των Αρχαίων Κλασικών, που ξεκίνησε ως μαθητεία στο Θέατρο Τέχνης και συνεχίστηκε ως σπουδή πάνω σε νέες μορφές έκφρασης σε ανοιχτά θέατρα.

Κλείνοντας, η παράσταση ανέβηκε αρχές Οκτωβρίου. Μέχρι πότε θα παίζεται στη Μονή Λαζαριστών; Τι σας λείπει από την Αθήνα;

Η παράσταση θα συνεχιστεί μέχρι και την Κυριακή των Βαΐων, μέχρι δηλαδή την 1η Απριλίου. Μιλάμε για την μακροβιότερη παράσταση του Κ.Θ.Β.Ε. κατά την φετινή σεζόν. Από την Αθήνα μου λείπουν - φυσικά - κάποιοι δικοί μου άνθρωποι, κοντινοί μου...Μου λείπει το σπίτι μου και η περιοχή που μένω...μου λείπει η ομάδα μου και οι συμπαίχτες μου. Αλλά δεν παραπονιέμαι. Χαίρομαι που ζω στη Θεσσαλονίκη. Αφήνω το ένστικτό μου να με οδηγεί. Και, τούτη τη φορά, μ' έφερε στο Βορρά. Η ζωή αποφασίζει. Οι περιστάσεις, μας αποκαλύπτουν στους άλλους και - κυρίως - στους εαυτούς μας. Πάντα προσπαθώ να βρίσκω τρόπους να ψάχνω μέσα μου. Δεν θα σταματήσω ποτέ.